

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 45.333/3
VAN 25 NOVEMBER 2008

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 15 oktober 2008 door de Vlaamse minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlandse Handel, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 28 november 2008, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering "betreffende de biologische productie en de etikettering van biologische producten", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 13 en 25 november 2008, het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
* *

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Verordening (EG) nr. 834/2007 van de Raad van de Europese Unie van 28 juni 2007 inzake de biologische productie en de etikettering van biologische producten en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 2092/91 bevat een kaderregeling voor de productie, de etikettering en de controle van een aantal producten voor zover daarop aanduidingen voorkomen die verwijzen naar de biologische productiemethode of waarvan het in de bedoeling ligt op die producten dergelijke aanduidingen aan te brengen, alsmede voor de invoer uit derde landen van overeenstemmende producten. Aan verordening (EG) nr. 834/2007 wordt verder uitvoering gegeven bij verordening (EG) nr. 889/2008 van de Commissie van 5 september 2008 ⁽¹⁾.

Zoals in het opschrift van verordening (EG) nr. 834/2007 wordt vermeld, heeft deze verordening verordening (EEG) nr. 2092/91 van de Raad van 24 juni 1991 inzake de biologische productiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwproducten en levensmiddelen ingetrokken (lees: opgeheven). Aan verordening (EEG) nr. 2092/91 werd in het interne recht verder uitvoering gegeven bij het koninklijk besluit van 17 april 1992 inzake de biologische productiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwproducten en levensmiddelen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 889/2008 van de Commissie van 5 september 2008 tot vaststelling van bepalingen ter uitvoering van verordening (EG) nr. 834/2007 van de Raad inzake de biologische productie en de etikettering van biologische producten, wat de biologische productie, de etikettering en de controle betreft.

Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe, in het interne recht van het Vlaamse Gewest, nadere uitvoering te geven aan verordening (EG) nr. 834/2007. Het ontwerpbesluit is bedoeld om in de plaats te komen van het voornoemde koninklijk besluit van 17 april 1992.

3.1. Volgens de aanhef wordt de rechtsgrond voor het ontworpen besluit geboden door de wet van 28 maart 1975 betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijproducten en artikel 12, derde lid, van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, gelezen in samenhang met artikel 12 van het decreet van 21 december 2007 houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2008.

Voor het merendeel van de ontworpen bepalingen wordt de rechtsgrond effectief geboden door de artikelen 3, § 1, 1/, 2/ en 6/, en 8, § 3, tweede lid, van de wet van 28 maart 1975.

3.2. Voor een aantal bepalingen van het ontwerp moet echter worden opgemerkt dat er, ofwel geen rechtsgrond aanwezig is, ofwel dat, wat de rechtsgrond betreft, een voorbehoud dient te worden gemaakt.

3.2.1. In artikel 34 van het ontwerp worden, onverminderd de sancties die worden vermeld in artikel 30, lid 1, van verordening (EG) nr. 834/2007, de sancties opgesomd die door het controleorgaan kunnen worden opgelegd als ze een inbreuk heeft vastgesteld. Overeenkomstig artikel 35 van het ontwerp is het controleorgaan verplicht om bij elke vastgestelde inbreuk de sanctie die is vermeld in de sanctietabel die als bijlage I is gevoegd bij het besluit dat thans in ontwerpvorm voorligt, uit te spreken.

Hoewel in artikel 91, lid 3, van verordening (EG) nr. 889/2008 aan de lidstaten wordt opgedragen om de "nodige maatregelen en sancties (te treffen) om fraude ten aanzien van het gebruik van de in titel IV van verordening (EG) nr. 834/2007 en in titel III en/of bijlage XI van de onderhavige verordening bedoelde aanduidingen te voorkomen" en in artikel 3, § 1, 1/, van de wet van 28 maart 1975, gelezen in samenhang met die verordeningsbepaling, enige rechtsgrond kan worden gevonden voor artikel 34

van het ontwerp, verdient het toch, met het oog op de rechtsrechtszekerheid, aanbeveling om in een meer precieze rechtsgrond bij decreet te voorzien.

3.2.2. Luidens artikel 49 van het ontwerp kan de minister, bevoegd voor het landbouwbeleid en de zeevisserij (hierna: de minister) "om de kosten voor de marktdeelnemers niet te laten toenemen bij het opleggen van aanvullende voorschriften, boven op de door verordening 834/2007 vereiste controle- en voorzorgsmaatregelen, [...], binnen de grenzen van de beschikbare begrotingskredieten, een jaarlijkse toelage aan de erkende controleorganen toekennen".

Voor dat artikel 49 zou in beginsel rechtsgrond kunnen worden gevonden in artikel 12, derde lid, van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, dat bepaalt dat "(b)ij ontstentenis van een organieke wet (...) er voor elke toelage in de algemene uitgavenbegroting een speciale bepaling (moet) zijn die de aard van de toelage preciseert; die toelagen kunnen worden toegekend onder de voorwaarden vastgesteld door de Koning (lees *in casu*: door de gewestregering ⁽²⁾)".

Op de vraag welke specifieke bepaling van artikel 12 van het decreet van 21 december 2007 ⁽³⁾ een machtiging bevat om de in artikel 49 van het ontwerp bedoelde

⁽²⁾ Luidens artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten blijven de vigerende bepalingen inzake de rijkscomptabiliteit van overeenkomstige toepassing op de gemeenschappen en de gewesten in afwachting dat conform artikel 50, § 2, van dezelfde bijzondere wet een wet de algemene bepalingen zal omschrijven die van toepassing zullen zijn op de begrotingen en de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten. De wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, is de wet bedoeld in het genoemde artikel 50, § 2. Wat het Vlaamse Gewest betreft, is de inwerkingtreding van die wet echter uitgesteld tot 1 januari 2010 (zie het koninklijk besluit van 7 juni 2007 houdende, voor wat de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest betreft, uitstel van inwerkingtreding van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof).

⁽³⁾ Zoals hiervoor bij opmerking 3.1 is opgemerkt, wordt in het derde lid van de aanhef naar artikel 12 van het decreet van 21 december 2007 verwezen.

subsidie toe te kennen, kon door de gemachtigde geen precies antwoord worden gegeven, zodat moet worden aangenomen dat er geen specifieke bepaling voorhanden is.

Bovendien moet de aandacht er op gevestigd worden dat, zelfs als er toch een specifieke begrotingsbepaling zou bestaan zoals bedoeld in artikel 12, derde lid, van de wetten op de rijkscomptabiliteit, dit slechts rechtsgrond zou kunnen bieden voor een regeling met betrekking tot het begrotingsjaar 2008. Nu het besluit dat thans in ontwerpvorm voorligt, krachtens artikel 53 in werking treedt op 1 januari 2009, kan zelfs in die hypothese niet worden aangenomen dat er rechtsgrond aanwezig is voor artikel 49 van het ontwerp.

Ten slotte wenst de Raad van State nog op te merken dat, nu het ontworpen besluit lijkt te zijn opgevat als een permanente regeling waarvan de gelding verder reikt dan een begrotingsjaar, de rechtsgrond voor dergelijke subsidieregeling waarvan de geldingsduur het begrotingsjaar overschrijdt, normaal behoort te worden geboden door een organieke regeling vastgesteld bij een afzonderlijk decreet.

ALGEMENE OPMERKING

4. In verschillende bepalingen van het ontwerp worden aan de minister opdrachten van verordenende bevoegdheid verleend die niet kunnen worden geacht betrekking te hebben op aangelegenheden van bijkomstige aard. Zij betreffen, integendeel, essentiële aspecten van de ontworpen regeling, die in het ontworpen besluit zelf dienen te worden opgenomen.

Zo kan bijvoorbeeld worden verwezen naar artikel 2, § 4, waarbij aan de minister delegatie wordt verleend "om particuliere normen als vermeld in en onder de voorwaarden, vermeld in artikel 1, 3, tweede lid, ... van verordening 834/2007 [te] erkennen" en naar artikel 10, § 1, waarbij aan de minister delegatie wordt verleend "om uitzonderingen op de productievoorschriften, vermeld in artikel 22 van verordening 834/2007, op algemene basis te verlenen".

De betrokken delegaties dienen dan ook ofwel te worden weggelaten ofwel zo te worden ingeperkt dat ze slechts betrekking hebben op aangelegenheden van bijkomstige aard.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

5. Overeenkomstig hetgeen in verband met de rechtsgrond van het ontworpen besluit is opgemerkt (opmerking 3.1), dient in het eerste lid van de aanhef de rechtsgrond te worden gepreciseerd door te verwijzen naar de artikelen 3, § 1, 1/, 2/ en 6/, en 8, § 3, tweede lid, van de aldaar vermelde wet van 28 maart 1975.

6. Rekening houdend met opmerking 3.2.2, moeten het tweede lid en het derde lid van de aanhef worden weggelaten.

7. Volgens de meest recente wetgevingstechnische voorschriften ⁽⁴⁾ dient in de aanhef de verwijzing naar het advies van de Raad van State als volgt te worden geredigeerd:

"Gelet op advies 45.333/3 van de Raad van State, gegeven op 25 november 2008, met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1/, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;"

⁽⁴⁾ *Beginselen van de wetgevingstechniek. Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, nr. 36.1, formule F 3-5-2, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).

Artikel 2

8. Onverminderd opmerking 4, schrijve men in artikel 2, § 4, "vaststellen" in plaats van "erkennen".

Artikel 7

9. Artikel 7 luidt:

"§ 1. In afwijking van artikel 6 wordt een verkoper die voldoet aan de voorwaarden, vermeld in artikel 28, 2, van verordening 834/2007, vrijgesteld van deelname aan het controlesysteem, vermeld in artikel 28 van verordening 834/2007.

§ 2. Voor een verkoper die niet-voorverpakte producten direct aan de eindconsument of eindgebruiker verkoopt, geldt die vrijstelling, vermeld in § 1, alleen als de totale aankoopwaarde (exclusief btw) van de niet-voorverpakte producten tijdens het vorige kalenderjaar minder dan 5.000 euro bedraagt.

§ 3. De verkoper die in aanmerking komt voor de vrijstelling, vermeld in § 1, moet zijn activiteiten bekendmaken bij de afdeling DLO.

De minister bepaalt de gegevens die de bekendmaking moet bevatten.

De bekendmaking gebeurt elektronisch via de website van het beleidsdomein Landbouw en Visserij, of schriftelijk.

De afdeling deelt de vrijstelling, vermeld in § 1, schriftelijk mee aan de verkoper in kwestie".

Zoals artikel 7 is geredigeerd, is het enigszins onduidelijk door wie de in de paragrafen 1 en 2 ervan bedoelde vrijstelling wordt verleend en of de vrijstelling waarvan gewag wordt gemaakt in paragraaf 2 van rechtswege op basis van het besluit dat thans in ontwerpvorm voorligt, wordt toegekend.

Hierover om nadere toelichting gevraagd, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"De verkoper bepaalt zelf of hij aan de voorwaarden voldoet of niet. De voorwaarden zijn eenvoudig en kunnen door de verkoper perfect zelf beoordeeld worden. Voldoet hij aan de voorwaarden dan moet hij zich aanmelden bij de afdeling die de aanvraag bestudeert en een beslissing neemt. Bij toekenning van de

.../...

vrijstelling kan hij op basis van een steekproef een controle krijgen van de overheid. Voldoet de verkoper niet dan moet hij zich aanmelden bij een erkende controleorganisatie.

§ 3 van het ontwerp gaat niet over de verkoper waarvan sprake is in § 1 [lees: § 2], maar over de vrijstelling waarvan sprake is in § 1. In § 2 wordt er naar diezelfde vrijstelling vermeld in § 1 verwezen. Volgens mij geldt § 3 dan ook zowel voor § 1 als voor § 2".

Uit het antwoord van de gemachtigde blijkt dat de in artikel 7, §§ 1 en 2, van het ontwerp bedoelde vrijstelling niet van rechtswege wordt toegekend, maar slechts nadat de betrokken verkoper daartoe een aanvraag heeft ingediend bij de afdeling DLO en na onderzoek ervan.

Bijgevolg dient in artikel 7 uitdrukkelijk te worden bepaald dat de verkoper die de voormelde vrijstelling wil genieten, een aanvraag daartoe moet indienen (en dus geen bekendmaking moet verrichten), dit ook geldt voor de in § 2 bedoelde vrijstelling en door wie de beslissing tot het toekennen van een vrijstelling wordt genomen.

Artikel 9

10. Luidens artikel 9, § 2, van het ontwerp bepaalt het controleorgaan "de vergoedingen die het aan de marktdeelnemers aanrekent als bijdrage in de controlekosten (...) op basis van de omvang en de complexiteit van de controles en legt ze (deze) voor aan de minister". Artikel 9, § 2, derde lid, bepaalt onder meer dat de minister een beslissing neemt over de vergoedingen en dat hij de criteria vaststelt "op basis waarvan deze beslissing wordt genomen met het oog op het garanderen van de kwaliteit van de controles". In artikel 12, eerste lid, 6/, b), van het ontwerp wordt dan weer bepaald van het ontwerp dat het controleorgaan voor het verkrijgen van de erkenning aan de afdeling DLO "de vergoedingen [moet meedelen] die ze aan haar marktdeelnemers zal aanrekenen".

Bij artikel 3, § 1, 6/, van de voormelde wet 28 maart 1975 wordt de Koning (lees: de Vlaamse Regering) gemachtigd om:

"de controlemaatregelen (vast te stellen) bestemd om de uitvoering te verzekeren van de krachtens bovenstaande bepalingen uitgevaardigde reglementeringen en de regelen die moeten worden nageleefd door de personen waarop deze

.../...

reglementeringen van toepassing zijn, evenals de vergoedingen die hiervoor kunnen worden gevorderd en onverminderd de bepalingen van het koninklijk besluit van 22 februari 2001 houdende organisatie van de controles die worden verricht door het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot wijziging van diverse wettelijke bepalingen".

In de artikelen 9, § 2, en 12, eerste lid, 6/, b), van het ontwerp wordt de bevoegdheid om de vergoedingen te bepalen in essentie gesubdelegeerd aan de minister en aan het controleorgaan. Waar te dezen nog zou kunnen worden aanvaard dat de Vlaamse Regering de bevoegdheid om het bedrag van de vergoeding te bepalen delegeert aan de minister, kan niet worden aanvaard dat ook aan het controleorgaan terzake enige bevoegdheid wordt toegekend. Bijgevolg dient in de ontworpen regeling de bevoegdheid om de vergoeding te bepalen uitsluitend aan de minister te worden gegeven.

11. In artikel 9, § 2, derde lid, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van de "beroepsorganisaties van de biologische sector". Volgens de gemachtigde worden hiermee "de gekende landbouworganisaties (Boerenbond, ABS en VAC), Bioforum en Velt" bedoeld. De ontworpen bepaling dient op dit punt te worden gepreciseerd.

Artikel 10

12. In artikel 10, §§ 6 en 7, van het ontwerp wordt bepaald, respectievelijk, dat de minister specifieke productievoorschriften, vermeld in verordening 834/2007 en de uitvoeringsbepalingen ervan, op algemene basis kan vastleggen, en de afdeling DLO op individuele basis.

Volgens de toelichting die is verstrekt door de gemachtigde geeft artikel 10, §§ 6 en 7, van het ontwerp uitvoering aan artikel 34 van verordening (EG) nr. 834/2007, waarin bepaald wordt dat strengere voorschriften kunnen worden opgesteld voor de biologische productie indien de voorschriften ook gelden voor de gangbare productie.

Om beter aan te sluiten bij het voornoemde artikel 34 dient de delegatie in artikel 10, §§ 6 en 7, van het ontwerp in die zin te worden gepreciseerd.

.../...

Artikel 12

13. Naar luid van artikel 12, tweede lid, van het ontwerp kan de minister de erkenning van een controleorgaan "eveneens weigeren" als de vergoeding die het controleorgaan voor de controle op en de certificatie van een activiteit van zijn marktdeelnemers zal aanrekenen, niet redelijk is of als niet voldaan is aan de bepalingen vermeld in artikel 9.

Artikel 12, tweede lid, spoort niet met het eerste lid van artikel 12, in het bijzonder door het gebruik van de woorden "eveneens weigeren". In artikel 12, eerste lid, worden immers op een positieve wijze de erkenningsvoorwaarden bepaald, terwijl het tweede lid van artikel 12 een weigeringsgrond bevat en erdoor de indruk wordt gecreëerd dat ook in artikel 12, eerste lid, weigeringsgronden zijn opgenomen.

Onverminderd opmerking 11, verdient het daarom aanbeveling dat het bepaalde in artikel 12, tweede lid, wordt verwerkt in het eerste lid, 6/, van artikel 12.

Deze opmerking kan, *mutatis mutandis*, worden herhaald voor artikel 13, derde lid, van het ontwerp.

Artikel 16

14. In artikel 16 worden de verschillende vormen van controle opgesomd.

Voor de duidelijkheid verdient het aanbeveling dat de verschillende vormen van controle, die thans in artikel 1, 23/ tot 27/, van het ontwerp worden gedefinieerd, zouden worden verwerkt in artikel 16 ervan.

Artikel 34

15. In artikel 34, 4/, van het ontwerp schrijve men "is gegeven" in plaats van "gegeven moet worden".

Artikel 35

16. Luidens artikel 35, derde lid, wordt "bij een eerste inbreuk (...) de sanctie die links vermeld staat toegepast".

Wellicht bedoelen de stellers van het ontwerp dat bij een eerste inbreuk, de lichtste sanctie die vermeld staat in de sanctietabel bij de vastgestelde inbreuk moet worden opgelegd.

Artikel 38

17. Artikel 38 luidt:

"In de gevallen die niet beschreven zijn in de sanctietabel, moet het controleorgaan een aangepaste sanctie uitspreken die de geest van de sanctietabel respecteert".

Gevraagd naar de draagwijdte van deze bepaling, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"Met de term «geest van de sanctietabel» wordt onder meer bedoeld dat het controleorgaan een sanctie kan toekennen die in de zelfde lijn ligt als een sanctie voor een gelijkaardige inbreuk die wel beschreven staat in de tabel.

(...)

Als een inbreuk vastgesteld wordt die niet opgenomen is in de sanctietabel is het aan de controleorganen om na te gaan met welke inbreuk die wel opgenomen is in de tabel de nieuwe inbreuk kan worden vergeleken en welke sanctie de tabel voorziet voor deze vergelijkbare inbreuk.

Bovendien zal iedere inbreuk die nog niet in de sanctietabel is opgenomen en waarvoor een sanctie uitgesproken werd in de geest van de sanctietabel, bij de volgende herziening van de sanctietabel opgenomen worden met de bijhorende sanctie".

Omwille van de rechtszekerheid dienen in het ontwerpbesluit alle gevallen te worden bepaald waarin een sanctie kan worden opgelegd.

Artikel 41

18. Naar luid van artikel 41 van het ontwerp kan "de marktdeelnemer (...) na het ontvangen van de sanctiebrief, vermeld in artikel 39, eerste en tweede lid, binnen 14 dagen na de postdatum tegen de sanctie in beroep gaan bij het controleorgaan".

Met artikel 41 beogen de stellers van het ontwerp een procedure van heroverweging in te voeren. Het verdient dan ook aanbeveling artikel 41 in die zin te redigeren.

Artikel 42

19. Aangezien het controleorgaan niet alleen de sanctie kan wijzigen of bevestigen, maar ook kan intrekken, verdient het aanbeveling hiervan melding te maken in artikel 42, eerste lid.

Artikel 43

20. In artikel 43, § 4, van het ontwerp dient te worden gepreciseerd, zoals de gemachtigde heeft bevestigd, dat de beslissing in beroep wordt genomen door het afdelingshoofd.

21. In dezelfde bepaling wordt vereist dat een beslissing van de "afdeling DLO" met redenen omkleed moet zijn.

Het voorschrift dat de beslissing met redenen omkleed moet zijn, komt neer op een herhaling van wat reeds voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het voorschrift is bijgevolg overbodig, en tevens misleidend omdat erdoor ten onrechte de indruk zou kunnen ontstaan dat andere in het ontwerp geregelde beslissingen, zoals die van het controleorgaan, niet formeel gemotiveerd hoeven te zijn.

In de genoemde bepaling dienen de woorden "met redenen omklede" dan ook te vervallen.

Artikel 51

22. Artikel 51, tweede lid, 2/ en 3/, van het ontwerp luidt:

"De volgende regelingen blijven van toepassing totdat ze uitdrukkelijk door de minister worden opgeheven:

1/ (...)

2/ omzendbrief DLV/DLO/BIO-3 van 31 mei 2006 betreffende het gebruik bij de biologische productiemethode van de synthetische vitaminen A, D en E die identiek zijn aan de natuurlijke vitaminen, voor herkauwers;

3/ omzendbrief/DLO/BIO/5 van 14 december 2006 tot vaststelling van richtlijnen voor het aanleveren van gegevens betreffende de biologische productiemethode".

Er dient te worden opgemerkt dat, indien de in artikel 51, tweede lid, 2/ en 3/, vermelde omzendbrieven normatieve bepalingen bevatten en derhalve van verordenende aard zijn, het aan de Vlaamse Regering niet toekomt om onwettig tot stand gekomen regelgeving te regulariseren. Indien dat zo is, moeten 2/ en 3/ van artikel 51, tweede lid, uit het ontwerp worden weggelaten. Ten hoogste kan de inhoud van de genoemde omzendbrieven in het ontwerp zelf worden opgenomen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. G. SCHEPPERS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

J. SMETS